

CO₂ i djevelens rolle

Ser at Øystein Aalstad vil frata biskop T.B. Jørgensen embetet på grunn av hans trompetstøt «Klimavalg 2013» (23/8).

Det er kanskje litt drastisk, selv om jeg er enig i at klima nå synes å ha nådd et felt der det ikke hører hjemme. Men kanskje har 2-gradersmålet overtatt rollen etter den religiøse frelse, det vil si: klima har inntatt menneskenes uutslokkelige trang/evne til først å skremmes og så finne redning hos dem som står for skremselen.

Dette har jeg lenge hatt en mistanke om fordi klima for lengst har forlatt fornuftens enemerker og beveget seg inne i det metafysiske.

Djevelen i denne sammenheng er karbondioksid og hans «tall» er ikke lengre 666, men 400 (parter pr. million) noe som er ment å høres ut som om denne beskjedne, men livsviktige bestanddel av atmosfæren, er i ferd med å fylle luftrommet.

Ok, dette siste er ikke del av TBJs argumentasjon, hans anstøtssten er vårt høye forbruk og for et folk som i århundrene har levd i randsonen av det overlevelsesmessig er vår nyvunne rikdom mer enn samvittigheten kan tåle, det er tap av de gamle nøysomhetens dyder og går hardt inn på den norske folkesjel.

Og slik gamle dagers emissærer kom til bygdene og fant folk «lite troende» og pisket opp redselen for Guds straff så har den moderne utgave skapt nye predikanter og ny frykt.

Men de lokker også med at frelse er oppnåelig hvis vi lukker oljebrønnene og vender om til fiske og fangst. At Norges fem millioner mennesker deler atmosfæren med ca. 7 tusen millioner andre og om vi så forsvant ville det ikke ville ha den minste betydning nevnes ikke, heller ikke at den nåværende skogbrann i USA antakelig sprer mer CO₂ enn hele den norske oljeproduksjon fra begynnelse til slutt.

Som liten klarte jeg ikke gjennomskue den religiøse bløff og om natten hvis det var uvær var jeg sikker på at dette var dommedag. Nå er jeg ikke så letturt, men konstaterer at den store masse tror på klimaskremselen og gir de nye «indremisjonærer» midler til en «forskning» som bare har til hensikt å produsere nye undergangsscenarioer.

Jeg sier med Wiksaas: «Mundus vult decipi».

Bodvar Skutvik